

τὴν καρδίαν καὶ τοὺς ὀδόντας τοῦ λαμπροῦ μου ἐπιλοχίου· λέγω δὲ καὶ τοὺς ὀδόντας, διότι πράγματι, ἡ ἀφωσιωμένη Ἀγγέλω, πλὴν τοῦ ἔρωτός της, ἐπεδαψίλευε καὶ οὐκ ὀλίγους κεφτέδες ἐκ τοῦ μαγειρείου τῶν ἀφεντικῶν της.

Ὡς ἐραστῆς ὁ ἐπιλοχίος μου δὲν ὑπελείπετο διόλου κατὰ τὸν συνήθη ἐν τῷ λόγῳ ἀνθρωπισμὸν του. Ὅταν μάλιστα ἐπλημμύρει τὸ αἶσθημά του, ἐζήτει νὰ τὸ καταπνίξῃ δι' ἄλλης πλημμύρας, τοῦ ρετσινάτου. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν δὲ τῆς διπλῆς ταύτης μέθης ἀκουμβῶν ῥωμαντικῶς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς καὶ ἀνοίγων στόμα πεντάπηχυ, ἐξέπεμπεν ὠρυγὰς, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι τραγουδεῖ, ὠρυγὰς πρὸ τῶν ὁποίων οἱ ψάλλται τοῦ Μαΐου θὰ ἡύτοκτόνουν ἐξ ἀπελπισίας. Ἄλλοτε ἠγειρετο ὡς Ἀμλέτος, παρελῆρει, ἐχειρονόμει, ἐξιφούλκει, ἐκτύπα διὰ τῶν γρόνθων τὴν ἰδίαν κεφαλὴν, ἀνέτρεπε τὴν τράπεζαν, καὶ ἐν γένει τὰ ἔκαμνε θάλασσα.

Ἄτυχῶς αἱ ἀναμνήσεις μου σταματοῦν ἕως ἐδῶ, καθόσον ἀφυπηρητήσας μετ' ὀλίγον ἀγνοῶ ἂν ὁ ἀλήσμονητος ἐπιλοχίος μου εἰσῆλθεν εἰς τὴν χορείαν τῶν ἀξιωματικῶν, ὡς ὄνειροπόλει, καὶ ἂν συνεπλήρωσε τὴν μοναδικὴν του ἀτομικότητα διὰ τῆς Ἀγγέλως!

ΠΗΛ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ἡ σκέψις εἶνε φλόξ, ἥτις πολλάκις καταναλίσκει τοὺς ὑπ' αὐτῆς φωτιζομένους.

Ψευδόμεθα περισσότερο διὰ τῶν πράξεων ἢ διὰ τῶν ἔργων.

Ὁ ἔρωσ ζῆτι κατακτήσεις· ἡ φιλία θέλει νὰ διατηρῇ ὅ,τι ἀγαπᾷ.